

ORZECZENIE
GŁÓWNEJ KOMISJI ORZEKAJĄCEJ W SPRAWACH
O NARUSZENIE DYSCYPLINY FINANSÓW PUBLICZNYCH

Warszawa, dnia 10 grudnia 2018 r.

Główna Komisja Orzekająca w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych
w składzie:

Przewodniczący:	<i>Członek GKO:</i>	Sylwester Kuchnio
Członkowie:	<i>Członek GKO:</i>	Leszek Paweł Biedka
	<i>Członek GKO:</i>	Sławomir Franek (<i>spr.</i>)
Protokolant:		<i>Anna Jedlińska</i>

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych **Arkadiusza Babczuka**,

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 grudnia 2018 r. odwołania wniesionego przez obrońcę w imieniu Obwinionej (...), od orzeczenia Międzyresortowej Komisji Orzekającej w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy ministrze właściwym do spraw administracji publicznej z dnia 21 sierpnia 2018 r., sygn. akt: BMO-361-1-46/2017, którym uznano Obwinioną (...) - pełniącą w czasie zarzucanego naruszenia dyscypliny finansów publicznych funkcję prezesa Zarządu (...) - winną naruszenia dyscypliny finansów publicznych określonego w art. 13 pkt 8 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, polegające na niedokonaniu w terminie, tj. od 19 grudnia 2015 r. do 1 stycznia 2016 r. zwrotu środków w wysokości 168050,72 zł powiększonych o należne odsetki, otrzymanych na realizację projektu pn. „(...)”, finansowanego z udziałem środków unijnych, na podstawie umowy o dofinansowanie nr UDA-POIG.06.01.00-14-427/13-00 z dnia 30 września 2014 r. zawartej pomiędzy Polską Agencją Rozwoju Przedsiębiorczości a (...), oraz zwrotu niedopłaconych odsetek w kwocie 6848,28 zł, po tym jak decyzja o zwrocie środków nr DWI.6.12.14.427.13.AG.2015(16859) z dnia 2 grudnia 2015 r. stała się ostateczna, tj. naruszenie art. 207 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych.

oraz wymierzono Obwinionej karę pieniężną w wysokości 3400,00 zł i obciążono obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania na rzecz Skarbu Państwa w wysokości 316,17 zł,

orzeka

na podstawie art. 147 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1458 z późn.zm.), utrzymuje w mocy zaskarżone orzeczenie.

Pouczenie:

Orzeczenie niniejsze jest prawomocne w dniu jego wydania. Na niniejsze orzeczenie – w terminie 30 dni od dnia jego doręczenia – służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę wnosi się za pośrednictwem Głównej Komisji Orzekającej.

Uzasadnienie

Orzeczeniem z dnia 21 sierpnia 2018 r. Międzyresortowa Komisja Orzekająca w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów Publicznych przy ministrze właściwym do spraw administracji publicznej (dalej MKO lub Komisja) uznała Panią (...) za odpowiedzialną za naruszenie dyscypliny finansów publicznych określone w art. 13 pkt 8 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (dalej uondfp), polegające na niedokonaniu w terminie tj. od 19 grudnia 2015 r. do 1 stycznia 2016 r. zwrotu środków w wysokości 168 050,72 zł powiększonych o należne odsetki, otrzymanych na realizację projektu pn. „(...)”, finansowanego z udziałem środków unijnych, na podstawie umowy o dofinansowanie nr UDA-POIG.06.01.00-14-427/13-00 z dnia 30 września 2014 r. zawartej pomiędzy Polską Agencją Rozwoju Przedsiębiorczości a (...), oraz zwrotu niedopłaconych odsetek w kwocie 6848,28 zł, po tym jak decyzja o zwrocie środków nr DWI.6.12.14.427.13.AG.2015(16859) z dnia 2 grudnia 2015 r. stała się ostateczna, tj. naruszenie art. 207 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (dalej ufp). Na podstawie art. 31 ust. 1 pkt 3 uondfp Komisja wymierzyła Obwinionej karę pieniężną w wysokości 3400,00 zł i zgodnie z art. 167 ust. 1 uondfp zobowiązała Ją do zwrotu na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowanych kosztów postępowania.

Orzeczenie to było wynikiem wniosku złożonego 11 grudnia 2017 r. przez Zastępcę Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych właściwego w sprawach rozpoznawanych przez Międzyresortową Komisję Orzekającą przy ministrze właściwym do spraw administracji publicznej na podstawie zawiadomienia z dnia 24 sierpnia 2017 r. Prezesa Polskiej Agencji

Sygn. akt BDF1.4800.89.2018

Rozwoju Przedsiębiorczości o podejrzeniu naruszenia dyscypliny finansów publicznych w (...).

MKO ustaliła następujący stan faktyczny. Polska Agencja Rozwoju Przedsiębiorczości (dalej PARP) jako Instytucja Wdrażająca Programu Operacyjnego Innowacyjna Gospodarka 2007-2013, Osi priorytetowej 6 Polska gospodarka na rynku międzynarodowym, Działanie 6.1 Paszport do eksportu, w dniu 30 września 2014 r. zawarła z (...), umowę o dofinansowanie na realizację projektu pn. (...). Maksymalna kwota dofinansowania, zgodnie z § 5 ust. 1 umowy o dofinansowanie, miała wynosić 403750,00 zł. Beneficjentowi zostało wypłacone dofinansowanie w formie zaliczki w kwocie 196875,00 zł. Wpłata nastąpiła w dniach 6 i 19 listopada 2014 r. Zawiadamiający zaznaczył, że zgodnie z § 3 umowy - Beneficjent zobowiązał się do realizowania projektu w pełnym zakresie, w terminie wskazanym w § 6 ust. 3 umowy, z należytą starannością, zgodnie z umową i jej załącznikami, w szczególności z opisem zawartym we wniosku o dofinansowanie. Okres realizacji projektu rozpoczął się dnia 1 stycznia 2014 r. i miał zakończyć w dniu 30 kwietnia 2015 r.

Pismem z dnia 17 lutego 2015 r. Beneficjent złożył oświadczenie o wypowiedzeniu umowy z upływem miesięcznego okresu wypowiedzenia.

Wobec powyższego pismem z dnia 3 marca 2015 r. PARP wezwała Beneficjenta do zwrotu wypłaconego dofinansowania w kwocie 196 875,00 zł wraz z odsetkami w wysokości określonej jak dla zaległości podatkowych, liczonymi od dnia przekazania środków do dnia zwrotu. Wezwanie ponowiono pismem z dnia 8 kwietnia 2015 r.

W dniu 21 maja 2015 r. Beneficjent dokonał zwrotu dofinansowania w łącznej wysokości 30000,00 zł. Pismem z dnia 15 czerwca 2015 r. PARP poinformowała Beneficjenta o sposobie rozliczenia zwróconej kwoty i konieczności dokonania zwrotu pozostałej kwoty dofinansowania wraz z odsetkami. Wezwanie ponowiono pismem z dnia 7 lipca 2015 r.

Wobec braku zwrotu środków, PARP wszczęła z urzędu postępowanie administracyjne, zakończone wydaniem w dniu 2 grudnia 2015 r. decyzji administracyjnej znak: DWI.6.12.14.427.13.AG.2015(16859) określającej obowiązek zwrotu przez Beneficjenta dofinansowania w kwocie 168050,72 zł wraz z odsetkami oraz niedopłaty odsetek w kwocie 6848,28 zł. Decyzja została doręczona Beneficjentowi w dniu 4 grudnia 2015 r.

MKO bezsprzecznie stwierdziła, że Beneficjent nie dokonał zwrotu środków publicznych w terminie 14 dni od dnia doręczenia ostatecznej decyzji i w kwocie w niej wskazanej i w

związku z tym naruszył art. 207 ust. 1 ufp, co w konsekwencji stanowi naruszenie dyscypliny finansów publicznych, określone w art. 13 pkt 8 uondfp.

Za datę naruszenia dyscypliny finansów publicznych, o którym mowa w art. 13 pkt 8 uondfp, zgodnie z art. 21 zd. 2 uondfp, uznano dzień 2 stycznia 2016 r., tj. dzień następujący po upływie 14 dniowego terminu na zwrot środków, liczony od dnia dostarczenia ostatecznej decyzji o zwrocie środków tj. od dnia 19 grudnia 2015 r.

MKO uznała, że to Obwinionej można przypisać winę za to naruszenie, gdyż zgodnie z danymi ujawnionymi w KRS w dniach, kiedy to należało zwrócić środki określone decyzją PARP z dnia 2 grudnia 2015 r., Obwiniona pełniła funkcję prezesa zarządu (...) i była jedynym członkiem zarządu tej Spółki a zgodnie z art. 201 § 1 Kodeksu spółek handlowych (dalej ksh) to zarząd prowadzi sprawy spółki i reprezentuje spółkę.

Obwiniona do zarządu Spółki została powołana na prośbę przedstawiciela wspólnika – pana (...) i pełniła tę funkcję od dnia 12 sierpnia 2015 r. Przed objęciem ww. funkcji, Obwiniona wykonywała w Spółce obowiązki księgowej. Odwołanie z funkcji prezesa zarządu nastąpiło 16 grudnia 2016 r. Z wyjaśnień Obwinionej wynika, iż na dzień jej powołania do zarządu, Spółka nie prowadziła rzeczywistej działalności gospodarczej, z uwagi na niepowodzenie realizowanego wcześniej projektu. Wspólnicy Spółki analizowali dalsze możliwości działania oraz przyszłe pola aktywności gospodarczej Spółki, zaś do czasu wypracowania w tym zakresie rozwiązania poproszono Obwinioną o objęcie funkcji, celem utrzymania prawidłowego formalno-prawnego kształtu Spółki. Obwiniona podkreśliła również, iż nie zajmowała się i nie zajmuje prowadzeniem aktywnej działalności gospodarczej, czy zarządzaniem działalnością gospodarczą w ramach przedmiotu działalności Spółki i zapewniła, że nie podjęłaby się wprowadzenia Spółki na nowe obszary działalności, które to zadanie miał realizować nowy zarząd, po podjęciu przez wspólników Spółki decyzji w przedmiocie jej dalszego rozwoju. Obwiniona podkreśliła, iż nie była zaangażowana w zawarcie oraz wykonanie umowy o dofinansowanie zawartej pomiędzy PARP a (...). Wyjaśniła, iż decyzję o zakończeniu realizacji projektu podjął poprzedni zarząd Spółki z uwagi na brak możliwości pozyskania w krótkim okresie czasu profesjonalnego partnera. Spółka rozpoczęła zwrot środków otrzymanych w ramach dofinansowania. W swoim stanowisku Obwiniona stwierdziła również, iż biorąc pod uwagę okoliczności ujawnione już po jej odwołaniu z zarządu Spółki, nie wyraziłaby zgody na swoje powołanie, czy trwanie w zarządzie Spółki. Podkreśliła, że w czasie jej kadencji w zarządzie, Spółka nie wydatkowała żadnych środków, a wszelkie posiadane zasoby uprzednio przekazano na potrzeby rozliczenia

Sygn. akt BDF1.4800.89.2018

z PARP. Spółka nie posiadała środków trwałych, których spieniężenie pozwoliłoby na uregulowanie zobowiązań wobec PARP, a wspólnicy nie mieli możliwości finansowania pozwalającego na takie rozliczenie. Zarówno dla wspólników Spółki, jak i osób w nią zaangażowanych oczywistym było, że dla zakończenia rozliczenia z PARP konieczne będzie podjęcie przez Spółkę aktywnej działalności gospodarczej na nowych obszarach działalności. Z tej przyczyny wspólnicy podjęli decyzję o odwołaniu Obwinionej z zarządu Spółki i powierzenie tej funkcji nowej osobie.

W opinii MKO Obwiniona nie dochowała należytej staranności. Podjęła decyzję o objęciu funkcji członka zarządu Spółki, pomimo wiedzy o nieuregulowanych zobowiązaniach Spółki. Dodatkowo, pełniąc funkcję członka zarządu Spółki była bierna, nie prowadziła działalności gospodarczej, nie podejmowała działań, które pozwoliłyby Spółce pozyskać środki finansowe na uregulowanie zobowiązania wobec PARP. Komisja nie dała wiary twierdzeniom Obwinionej jakoby kwestie rozliczenia dofinansowania PARP nie były jej wcześniej znane. Zdaniem MKO trudno uznać, że księgowa nie posiada wiedzy nt. rozliczeń finansowych Spółki, a przecież korespondencja w sprawie rozliczeń z PARP, zwrotu środków wpływała do Spółki już w I i II kwartale 2015 r., a więc w okresie, gdy Obwiniona nie była członkiem zarządu Spółki, tylko prowadziła jej sprawy finansowe.

Komisja uznając winę Obwinionej nie dopatrzyła się zaistnienia okoliczności łagodzących, które pozwoliłyby na odstąpienie od ukarania. Powołując się na art. 34a pkt 1 uondfp i posiłkując się definicją pojęcia mienia znacznej wartości, o którym mowa w art. 115 §5 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny, Komisja postanowiła wymierzyć Obwinionej karę pieniężną w wysokości 3400,00 zł, mając na uwadze, że ten rodzaj kary spełni cele w zakresie społecznego oddziaływania, zapobiegania i dyscyplinowania w stosunku do Obwinionej.

Od tego orzeczenia odwołanie złożył obrońca Obwinionej. W odwołaniu tym stwierdził, że wszystkie argumenty Komisji świadczące o winie Obwinionej z powodu niedołożenia należytej staranności są błędne oraz chybione. Jego zdaniem opisane zarzuty nie znajdują potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym oraz nie mogą stanowić podstawy do uznania odpowiedzialności Obwinionej.

Zdaniem obrońcy posiadanie przez Obwinioną wiedzy o zobowiązaniach Spółki nie może być uznane za brak należytej staranności. W Jego opinii w zakresie obowiązków

wynikających z art. 201 ksh Obwiniona, wbrew twierdzeniom MKO, wywiązała się z wszelkich ciężących na Niej zobowiązaniach. Ponadto obrońca stwierdził, że uzasadnienie orzeczenia nie udzieliło odpowiedzi na pytanie, co Komisja rozumie przez bierność Obwinionej, ograniczając się jedynie do przywołania takiego zarzutu.

Obrońca ponadto złożył w odwołaniu wnioski o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka (...) na okoliczność powołania oraz odwołania Obwinionej z Zarządu Spółki, przyczyn dla których doszło do powołania Obwinionej do Zarządu Spółki, okoliczności zawarcia umowy, współpracy Spółki z PARP, realizacji umowy oraz przyczyn niepowodzenia realizowanego przez Spółkę przedsięwzięcia inwestycyjnego, dokonania przez Spółkę zwrotu dotacji.

Obrońca Obwinionej w związku z powyższym wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie Obwinionej

Rozpoznając sprawę Główna Komisja Orzekająca stwierdziła, co następuje.

Zaskarżone orzeczenie jest prawidłowe i w związku z tym powinno zostać utrzymane w mocy.

GKO w pierwszej kolejności dokonała oceny stanu prawnego obowiązującego w czasie zarzucanego czynu i w czasie orzekania. Przepis art. 24 ust. 1 uo ndfp nakazuje, by rozpoznając i oceniając popełniony czyn stosować przepisy ustawy obecnie obowiązującej, chyba że przepisy obowiązujące w chwili popełnienia czynu były względniejsze dla sprawcy. Do oceny czynu będących przedmiotem niniejszego postępowania, GKO postanowiła stosować przepisy obowiązujące w dniu orzekania, uznając iż przepisy obowiązujące w dacie zarzucanego czynu nie są względniejsze dla Obwinionego.

Zdaniem GKO, MKO słusznie uznała, że to Obwiniona ponosi odpowiedzialność za naruszenie art. 13 pkt 8 uo ndfp, gdyż to na niej ciążył obowiązek zwrotu środków PARP.

Zgodnie z art. 4a pkt 3 uo ndfp za naruszenie dyscypliny finansów publicznych określone w art. 13 uo ndfp podlegają osoby zobowiązane lub upoważnione do działania w imieniu podmiotu zobowiązanego do realizacji projektu finansowanego z udziałem środków unijnych lub zagranicznych, któremu przekazano środki. Ta kategoria podmiotów objętych odpowiedzialnością dotyczy sytuacji, gdy beneficjent jest osobą prawną, a w jego imieniu czynności podejmują odpowiednio umocowane osoby fizyczne i to na nich skupia się odpowiedzialność za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (por. L. Lipiec-Warzecha,

Odpowiedzialność za naruszenie dyscypliny finansów publicznych. Komentarz, Wolters Kluwer, Warszawa 2012, s. 82). Obwiniona była jedynym członkiem zarządu (...) w dniach od 19 grudnia 2015 r. do 1 stycznia 2016 r., kiedy to należało zwrócić środki określone decyzją PARP z dnia 2 grudnia 2015 r., co oznacza, że to ona może ponosić odpowiedzialność podmiotową z tytułu naruszenia dyscypliny finansów publicznych. Zdaniem GKO, Komisja w uzasadnieniu do orzeczenia słusznie wskazała, że zgodnie z art. 201 ust. 1 ksh to zarząd prowadzi sprawy spółki i reprezentuje spółkę, a więc to na Obwinionej, jako jedynym członku zarządu, spoczywała odpowiedzialność za terminowy zwrot środków na rzecz PARP. Wskazać należy, że z zapisu art. 201 ust. 1 ksh wynika, że to właśnie zarząd spółki jest „gospodarzem” procesu prowadzenia spraw spółki, co oznacza, że członkowie zarządu nie powinni biernie oczekiwać na działania innych organów, lecz są umocowani i jednocześnie zobligowani do wykazania się aktywnością w sferze prowadzenia spraw spółki (por. *Kodeks spółek handlowych. Tom II A. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością*, red. A. Opalski, Wydawnictwo CH Beck, Warszawa 2018). Fakt, że Obwiniona jest księgową, i że ze względu na te umiejętności, jak twierdzi Jej obrońca, została powołana do zarządu Spółki, nie może zwalniać z odpowiedzialności za wypełnianie zadań należących do członka zarządu. Od osób piastujących funkcje zarządcze oczekiwać należy nie tylko wąskiej, wyspecjalizowanej wiedzy z zakresu rachunkowości. Obejmując funkcję członka zarządu Obwiniona powinna zapoznać się z przepisami prawnymi regulującymi działanie Spółki, a także ze stanem jej finansów oraz z ewentualnymi problemami występującymi w tym zakresie. Wymaga tego normalna procedura objęcia stanowiska i wynikających stąd obowiązków. Z zebranego materiału dowodowego wyłania się obraz Obwinionej jako osoby, która postrzegała swoją rolę w Spółce bardzo „wąsko”, nie wykazując się aktywnością. Trudno uznać za wzorzec menedżera osobę, która swoje obowiązki sprowadza wyłącznie do składania deklaracji podatkowych, czy sprawozdań finansowych. Stąd też zdaniem GKO, słuszny jest zarzut MKO, że postawa Obwinionej jako osoby zarządzającej Spółką była bierna. Nie można tej bierności tłumaczyć wyłącznie sytuacją finansową Spółki skutkującą brakiem środków na dokonanie zwrotu otrzymanej dotacji z PARP. Od członka zarządu oczekiwać bowiem należy aktywności w poszukiwaniu rozwiązań pozwalających na wybrnięcie z tej sytuacji. W przedmiotowej sprawie Obwiniona całkowicie zdała się na decyzje udziałowców, co do perspektyw dokapitalizowania Spółki. Brak aktywów pozwalających na prowadzenie działalności przez Spółkę i terminowe regulowanie zobowiązań nie zwalniał Obwinionej od podejmowania działań zmierzających do zdobycia aktywów (np. wywierania na udziałowców presji na niezwłoczne

dokapitalizowane Spółki), albo zgłoszenia wniosku o upadłość. Tymczasem Obwiniona nie uregulowała zobowiązań i nie podjęła żadnych innych działań, które osoba kierująca spółką powinna podjąć. Zatem Obwiniona wykazała się w tym zakresie biernością zdając się zupełnie na wolę wspólników Spółki. Nie sposób w takiej sytuacji podzielić argumentacji obrońcy Obwinionej, że zarzuty o bierności Obwinionej świadczące o braku należytej staranności nie znajdują potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym oraz nie mogą stanowić podstawy do uznania odpowiedzialności Obwinionej. Zdaniem GKO sprawowanie przez Obwinioną funkcji jedyne go członka zarządu Spółki i postrzeganie tej funkcji wyłącznie przez pryzmat składania deklaracji podatkowych i sprawozdań finansowych jest dostatecznym argumentem za uznaniem, że Obwiniona nienależycie wypełniała obowiązki w zakresie prowadzenia spraw Spółki i jej reprezentowania określone w art. 201 ust. 1 ksh. Podczas rozprawy przed Komisją Orzekającą I instancji Z-ca Rzecznika wskazał, że przejawem staranności członka zarządu byłoby w zaistniałej sytuacji złożenie wniosku o upadłość Spółki. Zdaniem obrońcy takie działanie byłoby bezcelowe wobec braku środków przez Spółkę pozwalających na pokrycie kosztów postępowania upadłościowego. GKO zwraca uwagę, że dokonanie oceny tego, czy majątek spółki wystarczy na zaspokojenie kosztów postępowania upadłościowego, należy do sądu, a nie do zarządu spółki. Zatem członkowie zarządu, nawet przekonani, że wniosek o ogłoszenie upadłości spółki zostanie oddalony powinni go złożyć, aby to sąd ocenił stan majątkowy spółki (uchwała SN z dnia 1 grudnia 2017 r., III CZP 65/17). Działanie takie ze strony Obwinionej pozwoliłoby na uznanie, że dochowała Ona należytej staranności.

Wobec powyższego nie sposób zgodzić się z argumentami zawartymi w odwołaniu, że z zebranego materiału dowodowego nie wynikają zarzuty o braku należytej staranności ze strony Obwinionej. Zdaniem GKO, MKO wskazała wyraźnie, jakie przesłanki świadczą o braku tej staranności, co daje podstawę do uznania, że wyczerpano wymogi związane ze wskazaniem właściwego wzorca postępowania, którego dochowanie pozwoliłoby na uwolnienie Obwinionej od winy.

GKO zwraca ponadto uwagę, że jej rolą jest nie tylko merytoryczna, ale też formalna, kontrola przygotowywanych w pierwszej instancji orzeczeń, co sprzyja zapewnieniu ładu finansów publicznych. W orzeczeniu MKO brakuje jednoznacznego określenia stopnia szkodliwości dla finansów publicznych popełnionego czynu. Zdaniem GKO w przedmiotowej sprawie MKO odniosła się do stopnia szkodliwości jedynie pośrednio przy rozważaniach dotyczących wymiaru kary dla Obwinionej. Stopień szkodliwości konkretnego czynu danego

sprawcy dla ładu finansów publicznych jest elementem, który komisja orzekająca musi przeanalizować (por. wyrok WSA w Warszawie z 14 lutego 2017 roku, V SA/Wa 447/16). Szkodliwość określonych deliktów finansowych dla finansów publicznych podlega stopniowaniu, któremu przypisane są określone skutki prawne (por. *Ustawa o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych. Komentarz*, red. W. Misiąg, CH Beck, Warszawa 2017). Stąd też GKO dokonała oceny stopnia szkodliwości zarzucanego Obwinionej naruszenia.

W zaistniałej sytuacji nie ma żadnych podstaw do uznania stopnia szkodliwości czynu dla finansów publicznych za znikomy, skoro brak działań ze strony Obwinionej, do których była zobowiązana, wywołał skutki finansowe o dużej wartości. Co więcej, uwzględniając okoliczności popełnienia czynu, należy uznać, że stopień jego szkodliwości dla finansów publicznych był znaczny. Wobec tego także orzeczona kara jest prawidłowa i zgodna z brzmieniem art. 34a pkt 1 uondfp, który uprawnia komisję do wymierzenia kary pieniężnej w szczególności, w takim przypadku. Uwzględniając bierną postawę Obwinionej nie ma żadnych podstaw, aby twierdzić, że wymierzenie kary łagodniejszej byłoby wystarczające dla osiągnięcia wobec Obwinionej celów prewencji indywidualnej. Mogłoby tylko utwierdzić Obwinioną w przekonaniu, że w zasadzie nic wielkiego się nie stało. Należy także pamiętać, że tylko kara adekwatna do wagi naruszonych obowiązków może pozwolić na osiągnięcie celów prewencji ogólnej, realizując cele zapobiegawcze i dyscyplinujące, tak aby nie dochodziło do pozyskiwania i niezwracania środków publicznych. Wymierzenie stosownej kary jest niezbędne z uwagi na dbałość o dobro finansów publicznych.

W zakresie wniosku dowodowego o przesłuchanie świadka (...), należy wskazać, że został on oddalony z uwagi na okoliczność, że po części nie ma znaczenia dla sprawy (art. 89 ust. 3 pkt 1). obrońca Obwinionej wniósł o przeprowadzenie dowodu na okoliczność powołania oraz odwołania Obwinionej z Zarządu Spółki, przyczyn dla których doszło do powołania Obwinionej do Zarządu Spółki, okoliczność Umowy, współpracy Spółki z PARP, realizacji Umowy oraz przyczyn niepowodzenia realizowanego przez Spółkę przedsięwzięcia inwestycyjnego, dokonania przez Spółkę zwrotu dotacji. GKO zauważa, że kwestia powołania oraz odwołania Obwinionej była przedmiotem jej wyjaśnień i nie budzi wątpliwości, i nie te okoliczności decydowały o przypisaniu Obwinianej odpowiedzialności. Również przyczyny niezwrócenia kwoty dotacji były rozważane. Choć nie były one kwestionowane, to nie usprawiedliwiają jednak bierności osoby pełniącej funkcję, z którą

Sygn. akt BDF1.4800.89.2018

powiązany jest obowiązek podjęcia działań. Oznacza to, że okolicznościami irrelevantnymi dla sprawy są kwestie związane w zawarciem umowy na realizację projektu „(...)” oraz przyczyny niewywiązania się z jego realizacji. Obwinionej zarzucono niedochowanie należytej staranności i to zostało udowodnione na podstawie zebranego materiału dowodowego.

Mając na uwadze powyższe, Główna Komisja Orzekająca orzekła, jak w sentencji orzeczenia.